

Herrer bekendt, at Spørgsmaalet om Kjøbenhavn's Søbefæstning var til Forhandling i Rigsraadet i 1858. Da tog Tscherning Ordet. Han var en bestemt Modstander af Søbefæstningen og kæmpede saa tappert derimod som muligt, og saa kom han tilsidst med Noget, der skulde virke allerstærkest, idet han appellerede til de militære Medlemmer i Salen og spurgte dem: Vilde De, mine Herrer, med Haanden paa Hjerte sige, at, naar Kjøbenhavn har faaet en Søbefæstning, kræves der ikke nogen Landbefæstning? Nei, det vil ingen af Dem sige, og De have Ret; en Landbefæstning vil ikke kunne undværes. Søbefæstningen har jo fundet Forsvarere i den nyeste Tid, og det glæder mig, at den ogsaa er bleven forsvaret fra en Side, hvor jeg ikke havde ventet det. Men lad Søforvaret kun faae sin Befæstning forstærket, Landbefæstningen vil nok følge efter. Vi have jo her i Kjøbenhavn vore Arsenaler og Alt, hvad man andetsteds søger at værgen gennem Befæstninger, og selv om man vilde tilraade dets Flytning, vilde det da nytte? Bortset fra Udgiften ved en Flytning, vil Kjøbenhavn jo dog være et Sted, der skal værdes, enten vi saa have Arsenalerne her eller ei; thi man vil dog vel ikke gaa saa vidt, at man for at slippe Befæstningen vil prisgive Kjøbenhavn i alle Tilfælde. I mange Henseender kan det siges, at Kjøbenhavn og Paris ligne hinanden; thi Kjøbenhavn fremtræder ganske med selvsamme afgjørende Bægt i Danmarks Forsvar som Paris i Frankrigs. Spørdeles Verdensstørket vilde have set ud, hvis Paris i 1814 havde været befæstet, er meget vanskeligt at sige. Men Erkjendelsen af Manglen af en Befæstning viste sig tilstrækkelig, og Napoleon brugte derfor den korte Tid, der i 1815 var ham levet, til at sørge for en Befæstning paa Nordtiden af Paris. Denne Befæstning var ikke tilstrækkelig. Det var imidlertid nu gaaet op for Frankrig, at det var nødvendigt at befæste Paris, og da Tanken om virkelig at gjøre det kom frem, mødte den fuldt saa megen Modstand, som Tanken om Kjøbenhavn's Befæstning har vakt her i Danmark. For ikke at misforstås skal jeg tillade mig at indskyde, at jeg meget vel veed, at dette ikke er et Spørgsmaal, der deler Befolkningen i Spire og Benstre, men at der er Mænd af Benstre, der anse Kjøbenhavn's Befæstning for en Nødvendighed, og at mange af Spire ere Modstandere af denne Tanke. Men, for at vende tilbage til Paris, det lykkedes i Fyrgetyverne at faae Tanken om Paris's Befæstning til at trænge igennem, og da fortrinnsvis ved Thiers's Bestræbelser. Nu ville de sige: Hvad nyttede dette, da Krigen kom i 1870? saa holdt Befæstningen ikke hvad man havde lovet. Men dette er ikke rigtigt. Det maa da først erindres, at man ikke var fulgt med paa Vaabentechnikens Omraade. Man havde ikke sørget for at skyde Befæstningen langt nok frem. Og endvidere skal det indrømmes, at der

vel ikke var Mangel paa Forsvarere, men at der var Mangel paa Evne til at lede Forsvaret i den rigtige Retning. Men ikke desto mindre holdt Paris paa Hovedpunktet meget mere, end der var lovet; der var lovet, at den skulde holde sig i 2 Maaned, men den holdt sig i 4 1/2 Maaned. Havde nu de Mænd, der havde paataget sig det hæderlige og overordentlig vanskelige Gjerning at organisere Undsætningen, gjort Regning paa, at Paris kunde holde sig 4 1/2 Maaned istedetfor 2, og navnlig taget Hensyn til, at hvad det kom an paa, var at sende Folk til Undsætning, der forstod at bruge de Bæverer, man havde i Haanden, istedetfor at man sendte dem værgeløse mod Fjenden, saa var det mulig gaaet ganske anderledes. Dgtaa paa et andet Omraade vilde Paris da have faaet den fulde Nytte, som man havde ventet sig af Befæstningen; thi den vilde have kunnet give de Magter, der interesserede sig for Frankrig, Tid til at intervernere, og jeg tillader mig at tro, at denne Intervention ikke vilde være ubeleven, dersom man ikke i Frankrig havde forspildt Sympathien ved den 4de September (Mobfigelse). Den franske Republik, der blandt sine Medlemmer talte en Henri Rochefort (Berg: Den 2den September!) Jeg beder det ærede Medlem være overbevist om, at det er mig, der har Ret, jeg ønsker intet Kursus i Historie. Det var den 4de September. Jeg tillader mig at have den Tro, at, dersom Frankrig ikke den Gang havde taget en Mand som Henri Rochefort til Medlem af Regjeringen — thi jeg indrømmer, at det, at Frankrig erklærede sig for Republik, var en mindre Ulykke —, men saa vilde det ikke have forspildt Sympathien i Europa, og saa havde maaste Meget set ganske anderledes ud. Men da Krigen var forbi, hvad gjorde saa Frankrig? Var det saa kommet til Erkjendelse af, at der var begaaet en Ulykke ved at befæste Paris? Nei, saa langt fra, at det siden ikke har villet Andet end at gjøre Alt, hvad der var muligt for at gjenoprette de tidligere begaaede Feil og gjøre Paris's Befæstning til, hvad den burde og kunde have været i 1870. Og maa det ikke ogsaa være vor Opgave at befæste Hovedstaden? Ved at befæste Paris vil Frankrig jo kun arbejde paa sit Forsvar, og det Samme er det jo, vi ville, naar vi forlange Kjøbenhavn befæstet. Jeg skal, uagtet der var adskilligt Andet, jeg gjerne kunde ønske at sige, ikke opholde de Herrer's Tid og skal indskrænke mig til det mindst Mulige og bede overhovedet om Undskyldning for det Beslag, jeg her tillader mig at lægge paa de Herrer's Tid. Men, vil man maaste spørge: Vil det være muligt for Danmark at tilveiebringe en Styrke, der er stor nok til at forsvare et befæstet Kjøbenhavn? Der er et æret Medlem, der engang har været tilstede ved et Folkemøde, hvor han har faaet sine Oplysninger, som han sagde, af en Militær om, hvor stort et Mandstab, der behøves til en